

בס"ד

אמרי שפר "דלה"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אי אפשר להגיע לגדלות בלי לחוות כישלונות. ישנן פסגות שרק מי שנפל תחילה יכול לטפס אליהן. (הרב הוטנר זצ"ל)

"אין בכל העולם תחליף להתמדה. לא הכישרון: אין דבר נפוץ מלא-יוצלחים מוכשרים. לא הגאונות: גאונים שלא זכו להכרה הם תופעה כה נפוצה, שהדבר היה כמעט למטבע לשון. גם לא ההשכלה: העולם מלא באנשי שוליים משכילים. רק בהתמדה ובנחישות אפשר להשיג הכול". התמדה ונחישות, ואני הייתי מוסיף לציידן סייעתא דשמיא, עזרת ה'. א-לוהים אינו מתייאש מאתנו אף פעם, גם לא כשאנו מתייאשים מעצמנו. (קלווין קוליידג)

אין להניח ספר על סטנדר בשביל לתופסו, אבל אם לומד ואח"כ משאירו פתוח שפיר דמי, וכן אם פותח הספר כדי לתפוס את הספר עצמו מותר.

אין קטן יכול להיות בעל קורא בקריאת התורה, אבל משנעשה בר - מצוה דהיינו בין י"ג שנה, יכול להיות 'בעל קורא' אפילו אם לא ידוע שהביא ב' שערות שלגבי זה סמכין על 'חזקה דרבא' מאחר שאינו מוציא את הציבור בדבר שחיובו מן התורה (מ"ב סי' רפ"ב סקי"ג, ודלא כהב"ח סי' תרפ"ה שס"ל שקריאת התורה מן התורה). (

אין שמחתנו שמחה לאיד על סבלם וייסוריהם של אויבינו, אלא על מידת הצדק שיצאה ומחצה תחתיה את הרשע בעולם.

איפשהו, יש מישהו ששמח בחלקו עם הרבה פחות ממה שיש לך.

אלו הפסוקים יאמר אותם לאחר נטילת מים אחרונים לפני נטילת הכוס: למנצח בנגינות אלקים יחננו וכו', אברכה את ה' בכל עת וכו', 'סוף דבר הכל נשמע וכו', תהלת ה' ידבר פי וכו' ו, ואנחנו נברך וכו', וידבר אלי זה השלחן וכו'. (בן איש חי, שנה ראשונה, פרשת שלח, סימן ט"ו) ופסוקים אלו הרי הם תחילת ברכת המזון, ולכן אינם הפסק בין הנטילה לברכה. (פסקי תשובות סימן קפ"א, סוף ס"ק).

אם ענה אמן על ברכה, או שענה על קדושה, אחרי שנטל מים אחרונים, יש לו ליטול ידיו שוב למים אחרונים. (ש"ת דברי בניהו ח"י סימן י"א).

אמרה אינדיאנית אומרת "לראות אותנו רוקדים זה לשמוע את הלב שלנו מדבר".

אמרו חז"ל (ב"ק דף צ"ב): בור ששתית ממנו מים לא תזרוק לתוכו אבן.

אם שכח לומר דברי תורה על השלחן, ומנהגו תמיד להקפיד על כך, יקיים מנהגו גם אחר שנטל מים אחרונים, ואחרי הלימוד, יטול ידיו שוב למים אחרונים. (סדר היום, סדר ברכת המזון).

אסור לתת מתנה בשבת אא"כ הוא לצורך שבת או לצורך מצוה ואינו נכון מה שנהגו ליתן כלים במתנה לחתן הדורש (מ"ב סי' ש"ו סקל"ג), ולכן יש מתירים במתנה של ספרים שהוא לצורך מצוה.

אף רגש הנקמה, שיש לראותו כחלק ממידת הכעס, אינו רגש פסול. הוא רגש טבעי שניטע באדם על ידי הבורא, אשר ברא אותו בצלמו, ואין באפשרותו של האדם להתעלם ממנו, שהרי לא ניתנה תורה למלאכי השרת, אלא שהוא חייב להשתמש בו רק במקום הנכון, כלפי האנשים

המתאימים ובייעוד הרצוי. כשכל התנאים האלו נשמרים כהלכה, יש מקום לתת דרור גם לרגש הנקמה שהוא רגש חיובי כשלעצמו.

בחורי בר מצוה שהיו נכנסים אל מרן הבית ישראל מגור ז"ע, הוא היה מברך בקצרה "זאלסט האבן גוטע חברים" (- שיהיו לך חברים טובים). כמה עומק יש במילים האלו. כל עתיד החינוך ושמירת התורה והמצוות תלויים בזה. ועל זה הרי אנו מתפללים בכל יום "למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה".

ביום ראשון או בערב שבת. הנוהגין כדעת הרמ"א (או"ח סי' ל"ז ס"ג) דנער בר מצוה אינו מניח תפילין לפני הבר מצוה אלא ביום שנעשה בו בר מצוה, כשחל בר מצוה בשבת, יניח תפילין לראשונה ביום ראשון (דרכי חיים ושלום עמ' ל"ג ובשו"ת יגל יעקב או"ח פ"ז), אמנם מנהג בעלזא להניח בערב שבת כדי שלא יעבור יום הבר מצוה בלי להניח תפילין (בפ"י מאיר נתיבים בסוף סידור כתר נהורא בשם מהר"ש מבעלזא)

בלי דמיון – רוב הדברים הטובים בעולם לא היו מתרחשים. אם אדם לא מצליח לצייר לעצמו בעיני רוחו משהו שעוד לא קרה שאליו הוא שואף, לראות עד כמה העתיד יהיה טוב יותר אחרי שיתאמץ למצוא פתרון לבעיה – הוא לעולם לא יגיע לכך.

בליל הפסח אנו אומרים שירה. גם ישראל, כשראו את מצרים מת על שפת הים, שרו שירה. והרי כל הלימוד להלכה המחייבת הלל והודאה אינו אלא משירת הים (מגילה יד ע"א) השירה על טביעתם של מצרים בים.

בפסוק נאמר (שמות ד', י"ז): ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האותות. מיתאמרא משמיה דהרה"ק ה"אהבת שלום" מוויז'ניץ ז"ע, שבפסוק יש רמז נפלא, "ואת המטה הזה תקח בידך" – אז דו וועסט זיך געבן א בייג (מטה מלשון בייגן) [אם תכניע את עצמך כפיפה אחת], "אשר תעשה בו את האותות – תוכל לעשות מופתים..."

"גם לפרעה היו מחשבות טובות של שיפור, כמו לכולנו. עיקר ההבדל הוא בביצוע של אותן מחשבות טובות בחיי המעשה. כשעולה לנו מחשבה טובה – יש להתכונן מיד למערכה העיקרית שתתחיל מחר בבוקר, כשרושם הדברים יפוג באופן טבעי. ההבדל אינו בחרטה אלא ביישום המעשי, היומיומי, העקבי, של החלטות הלב הטובות. (הגאון רבי אביגדור נבנצל שליט"א)

דורשי רשומות דרשו חודש זה 'שבט' בראשי התיבות": שנתבשר בשורות טובות."